

Újpest-Belsőváros

2006. 05. 07.

Juhász Emília

ISTEN MEGTISZTÍTJA NÉPÉT

Olvasandó (lectio): Zsolt 51
Heidelbergi Káté*: XVII ÚRNAP
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Zak 13

Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen. És léssen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről, és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelket is kiszagatom e földről. És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő prófétálása közben. És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásaik közben, és nem öltözködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta. És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? Azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és a férfiú ellen, aki nékem társam! Így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztorot és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. És léssen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt és

megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy jöhetünk Hozzád tisztulásért; borulhatunk Eléd, és kérhetjük, hogy a Te Igéd világítson be az életünk sötétjébe, mint ahogy énekeltük is, hogy „Fényed lelkünk éjjelét űzze szét”. Urunk! Megvalljuk Neked, hogy nagyon sok minden van bennünk, ami miatt nem vagyunk méltók arra, hogy idejöjjünk. De köszönjük, hogy kegyelmességedből mégis megtehetjük. Tehetjük azt, hogy könyörgünk, kérünk. Kérjük a Te Igédet, kérjük a Te világosságodat, Szent Lelkedet, hogy megelevenítsen, megújítson, át- meg átjárjon. Köszönjük, hogy Te jó vagy, és meg tudsz bennünket erősíteni Önmagadban, szavaiddal. Add, hogy azokat szelídséggel tudjuk fogadni mindannyian!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk. (1Ján 1,9-10)

Igehirdetés

Divatos dolog ma megtisztulásról beszélni. Vannak tisztító kúrák, böjtök, vigyázunk arra, hogy mi megy a szánkon be, arra, hogy az egészséges, megemészthető legyen. Amikor egy betegségem kapcsán át kellett esnem egy ilyen kúrán, az ápolónó azzal vigasztalt, hogy örüljek neki, mert mások ezreket fizetnek egy ilyen kezelésért. Mert érzik, hogy valami megterhelte a szervezetüket, valamitől szabadulni kellene, valami lerakódott belül. Csakhogy a szabadulás nem ilyen egyszerű, nem is testi, hanem lelki.

Isten ebben a szakaszban arról beszél, hogy Ő fogja megtisztítani a népét. Itt ért véget előző vasárnap az Ige. Amikor egyetlen Fiút átszegeznek, kútfő fakad a bűn és tisztátalanság ellen. A kereszt helye az a forrás, ahonnan a bűnbocsánat fakad. Az ebből a forrásból való merítés lehetősége megnyílt minden nép számára, zsidók számára és pogányok számára egyaránt.

Mert mindnyájan vétkeztünk, mindegyikünknek megtisztulásra van szüksége. Szüksége van erre a hívő embernek is folyamatosan, mert beszennyeződik az életünk e világban járva, mert észre sem vesszük, és már nem Isten van életünk középpontjában, hanem valami, valaki más, aki fontosabb, aki irányítja

gondolatainkat, elveszi időnket. Már nem az Isten tölti be az életünket, hanem azt kitöltöttük mindenféleképp.

Ahhoz, hogy ez megváltozzon, szükségünk van a megtisztításra, úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy nehéz út bejárására. Mert a megtisztulás útja nem könnyű. Nem szeretünk elszakadni bálványainktól, mert azok kedvesekké lettek a szemünkben, jól érezzük magunkat benne. Nem akarjuk bolygatni a múltat, inkább elfelejteni. Észre sem vesszük magunktól, mi mindent halmoztunk fel a szívünkben. A megtisztulásnak állandó velejárójának kellene lennie a hívő életnek. És ez jó, annak a kegyelemnek a jele, hogy Isten nem mondott le rólunk, még terve van az életünkkel és reménykedhetünk.

Ebben a fejezetben konkrétan a bálványimádásról és a prófétálásról beszél az Isten. Azt mondja el, hogy Isten ezt maga végzi el az életünkben. Kiveszti Isten a bálványokat. Mi az, ami ott van most az életünkben, mi az, amiről azt mondja Isten, hogy elállja az utunkat, ami miatt nem halljuk meg Isten hangját és nem is értjük meg a vezetését? A prófétálás alatt érthetünk tisztátalan lelkeket, tisztátalan indulatokat, amiknek engedtünk. Hajlandóak vagyunk-e ezeket elismerni, beismerni? Istent okoljuk, hogy hallgat, pedig mi vagyunk az okozói. A megtisztulást lehet nem vállalni. A héten úgy jártam, hogy elromlott a vízmelegítő és nem volt olyan egyszerű, hogy teleengedem a kádat, és kényelmesen megfürdök. Meggondoltam, hogy mikor megyek fel az emeletre a zuhanyozás kedvéért.

Péter sem vállalta elsőre, amikor Jézus odahajolt hozzá nagycsütörtök estéjén, váratlan, sőt talán megalázó volt számára az a mozdulat. Azt mondta, hogy *"Az én lábamat nem mosod meg soha!* Jézus pedig azt válaszolta, hogy *ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám.* (Ján 13,8) Jézus a lábmosásban kiabrázolta a megtisztulást.

A lelki megtisztulásnál pedig összehasonlíthatatlanul nehezebb dolgokról van szó. Beismerni, hogy vétkeztem. Van, amikor nagyon nehéz szívvel szabadulunk meg bizonyos dolgoktól, mert össze vagyunk nőve velük. Ezért is beszél János evangéliuma a szőlőtő metszéséről, ami gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, lemetszi, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Bevallani nehéz, hogy eddigi életvitelem nem volt jó, hogy kár és szemét, amit csináltam, ki kell dobni.

Két képet idéz fel Zakariás próféta ennek az alátámasztására. Az egyik egy családi dráma. Családon belül a gyermek lett vétkessé. Van ilyen. Lehet, hogy saját családjában is, 'pedig nem úgy neveltem, mindent megtettem, de ő nem akar a hit útján járni'... Az Ige itt a szülőt teszi felelőssé gyermeke fejlődéséért, ha ez nem sikerül a szülőnek drasztikus módon kell beavatkoznia. Kemény beszéd ez. Jó lenne ezt jól érteni, nem elvenni az Ige élet, ugyanakkor nem is törvénykező módon beteljesíteni, hanem Szentlélek által, hogy az az életet munkálja a szülőben is és a gyermekben is.

Mózes IV. könyve azt írja, hogy ha valaki tisztátalanná lett és nem akar megtisztulni, az a lélek irtassék ki a község közül. Ez az ige van a tisztulási

törvény után írva. Megadatott lehetőség – aki nem élt vele, annak halál a része. Nem hiszem, hogy ezt szó szerint kellene vennünk, és legyilkolni gyermekeinket, hanem magát az alap gondolatot kell halálosan komolyan venni. Családon belül sem lehet megtérni a bűnt. Az igaz, hogy *a szeretet sok vétket elfedez* (1Pt 4,8), de ez az elfedezés nem azt jelenti, hogy akkor mindent megengedek a békesség nevében, nem szólok; ez különben is csak álbékesség. A bűnt gyűlölöm, a bűnöst pedig szeretem. Akkor lesz hiteles a szülő, hogyha az ő életéből is látja a gyermek ezt a tisztulási folyamatot, hogyha tud a szülő is bocsánatot kérni, hogyha a gyermek élvezzi a jó gyümölcsöket is élete fájáról, nemcsak a prédikációt vagy a folyamatos tiltást.

A prófétaság megszűnt a messiási korban. Be kell látniuk a prófétáknak, hogy hazugságot szóltak, nem tehetik többé, megszegyenülnek. Furcsa, tőlünk idegen kép jön elő. A próféták leteszik a szörkabátot, ami az Ószövetségi próféták hagyományos öltözéke volt. Illésnek és Keresztelő Jánosnak is ilyen öltözéke volt. Nem veszik fel többé, nem vállalják régi magukkal való azonosságukat. Menekülnek, tiltakoznak, új képet szeretnének önmagukról, de ez nem is olyan könnyű. A kabátot egyszerű letenni, de az ejtett sebeket nem egyszerű begyógyítani. Ezek a sebek az extatikus prófétálás, önkorbácsolás során keletkezett sebek. Inkább vállalja azt, hogy verekedő embernek tartsák, mintsem, hogy prófétának.

A megtisztuláshoz hozzátartozik annak a megvallása, vállalása is, hogy én ilyen voltam, de Isten kegyelméből megtisztított. A gyülekezet nem bűntelen emberekből áll, hanem azokból, akiket Isten Jézus vére árán megtisztított. Ne játsszuk meg azt, hogy mi nem megyünk bele bűnökbe, mert sajnos belemegyünk. Nem vagyunk jobbak másoknál, csak legfeljebb másfelé kódorogtunk el. A sebek, amiket ilyen útainkon szereztünk, ott maradnak, és árulkodnak az életünkben, nem tudjuk azokat eltitkolni. Nagyon visszás, hogyha rátesszünk egy keresztyén álarcot. De áldást hordoz, hogyha nyíltan is ki merem mondani, merem vállalni, aki voltam, és amit tettem. Ezzel én nem leszek kisebb, de nagyobb az a kegyelem, amelyik kiemelt, megtisztított és megtart.

A megtisztulás útja a Pásztor halála. A hamis prófétákkal szemben Isten gondoskodik a jó Pásztorról. A pásztor nagy védelem a nyáj számára. A pásztor elkergeti az ellenséget, megvéd a hamis pásztoroktól, gyógyítja a betegeket, gazdag rétre terelget, és friss vízzel itat. De a pásztornak meg kell halnia, mert a nyáj vétkezett. A nyájat vissza kell váltania. A Pásztor halála Isten tudtával történik.

Zakariás könyvében egyszer már előjött ez a kép. A 11. részben olvashattunk arról, hogy a nyáj és a pásztor kapcsolata megromlott. A nyáj megutálta a Messiást és kifizette a 30 ezüstöt érte. A pásztor ezért törte össze a kegyelem botját és szüntette meg a nyáj biztonságát. Az országban dúlnak a külső, belső harcok. A nép ezt úgy érzékeli, hogy a pásztor a hibás, mert nem vigyáz rájuk.

Itt Isten mondja ki a kardnak, hogy jöjjön a pásztor ellen. Mintha azt mondaná: Öljétek meg a pásztort és lássátok meg ennek a következményeit.

Ézsaiás prófétánál is úgy látszik, hogy a Messiás halálát saját bűnei okozták. De a Messiás szenvedése helyettes szenvedés, halála Isten tudtával és akaratával megy végbe. Erre utal az is, hogy az Ige úgy említi őt, hogy pásztorom, akit Isten állított be a szolgálatba, aki amit tett, azt Isten akaratából, parancsából tette. A pásztor egyenesen egyenrangú társa az Úrnak, erős, hatalmas férfi, aki a népből való, Isten bizalmas embere. Ember és Isten egyben. Világosan kimondja itt az Ige a Messiás istenségét. Jézus szabadon választotta ezt az utat. Engedelmesen elfogadta az Ő Atyjától ezt a küldetését.

Ha a pásztor nem hal meg, nincs bűneinkre bocsánat, nincs új kezdetnek lehetősége. De meghalt, és harmadnapra fel is támadott. Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltekét. *Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.* (1Ján 1,9) Ezt az Igét szoktam gyakran mondani az igehirdetés előtt, bűnbocsánat hirdetésnél, mert ez fejezi ki legjobban a megtisztulás lényegét. Nem tőlem van, Jézus Krisztus által, az Ő halála által van. Megvallom és megbocsátja: igazából nagyon egyszerű a menete a megtisztulásnak – nem kér cserébe semmit, de hiszen nem is tudnám kifizetni sem.

Ha a kard megveri a pásztor, a juhok elszélednek, a szétszórás következtében a nyáj kétharmada elpusztul, meghal, Isten a kicsinyek ellen fordítja a kezét, ők is ítélet alá esnek. A szétszórásnak nemcsak büntetés jellege van, hanem a megtisztulást is munkálja. Zakariásnál itt a harmad, Ézsaiásnál a tizedrés, Ezékielnél nincs maradék. Kevesen fognak megmaradni, átmenni az ítélet tüzén. Ez kemény próba lesz, tűzpróba. Tűzben vizsgálják meg az ezüstöt és az aranyat. Egyrészt azért, hogy kiderüljön nemesfém jellegük, másrészt pedig hogy tisztább nemesfém álljon elő.

A megtisztulás az életünkben próbák keresztüzében vezet, amikor Isten elvisz a pusztába, amikor tehetetlenek leszünk, amikor igazságtalanság, hátratétel ér minket. Amikor nem látjuk a jó pásztor segítő kezét, nem érezzük jelenlétét a közelünkben. Krisztust megfeszítésekör csapások sújtották, tanítványai elhagyták őt, mint a szétszóródott juhok. Nem ilyenek gondolták Mesterüket, aki hagyja, hogy ez megtörténjen vele. Isten megengedte a keresztyének üldözését. Minden korban voltak áldozatok, mártírok, akik életüket is feláldozták. Abban a szorongatott helyzetben derül ki, hogy mi van bennünk, mennyire erős a hitünk, tudunk-e kapaszkodni Isten megtartó kezébe. Isten azt mondja, hogy ezekbe ő visz bele, hogy megtisztuljunk, hogy kiderüljön, mi van a szívünkben.

Tudjuk-e így fogadni a próbákat, vagy pedig lázadunk ellenük? A fejezetnek a befejezése csodálatos, mint ahogyan a próbáknak is az. Nem az elvesztés, a megnyomorítás a cél, hanem a megerősödés, az igazi istenismeret.

A tovább élő maradékhoz olyan emberek fognak csatlakozni, akiket az Isten megrostált, megtisztított sok nyomorúságon keresztül. Bárcsak eljuthatna idáig az életünk, bárcsak engednénk, hogy Isten megtisztítson minket, átvigyen a nyomorúság kohóján is.

Végső cél, hogy Istennel a kapcsolat végérvényesen és dicsőségesen helyreálljon. Hogy mindennapos, beszédes, tiszta és őszinte kapcsolatunk legyen Istennel, mint gyermeknek az atyjával, hogy napi gyakorlatunk legyen segítségül hívni Őt és meghallani az Ő válaszát.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Dicsérünk és magasztalunk azért, hogy elkészítetted nekünk a megtisztulás útját, hogy Jézus Krisztus megáldoztatott értünk, és hogy Ő benne van bűneink bocsánata, minden bűnünké. Általa lehetséges az, hogy tisztára mosd az életünket, hogy kivegyed az életünkből is a bálványokat, a tisztátalan lelkeket, indulatokat, hogy megszabadíts egészen, Magadnak néppé tegyél bennünket. Urunk, Istenünk! Bocsásd meg, hogyha mi nem így látjuk, vagy nem így akarjuk. Bocsásd meg, hogyha vonakodunk megtisztulni, mert hamisan azt hisszük, hogy velünk rendben van minden. Bocsásd meg lázadásainkat a próbák ideje alatt! Amikor Téged okoltunk, amikor panaszkodtunk és zúgolódtunk, és nem értettük, hogy mit cselekszel velünk. Dicsérünk azért, hogy Te mindent jól cselekszel! Velünk is, népünkkel is, gyülekezetünkkel is. Hiszen Te az életet akarod munkálni bennünk is. Köszönjük, Urunk, hogy ez az akaratod, hogy Veled kapcsolatban legyünk: hogy halljuk a Te hangodat, hogy értsük a Te vezetésedet. Segíts meg minket, hogy így legyen! Urunk, Istenünk! Hálát adunk a mai napon az édesanyáért. Azokért az asszonyokért, akik vállalták az életet, vállalták az ezzel való bajlódást, szenvedést is. Akik szerettek bennünket, vagy szeretnek most is bennünket. Köszönjük, Urunk, azokat, akik előre mentek, akik már nincsenek közöttünk. És köszönjük azokat, akik még élnek Urunk! Add, hogy legyünk nekik is hálásak, és mindig ki tudjuk mutatni feléjük a szeretetünket. Kérünk Urunk a családoknak a gyógyulásáért is! Kérünk azért, hogy az édesanyák valóban mindig a helyükön lehessenek, képviselve Téged: a Te kegyelmedet, szeretetedet, a Te Igéidet. Kérjük Istenünk, hogy Te áldd meg a mi mai napunkat, és Te áldd meg most a mi csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XVII. ÚRNAPJA

45. Mit használ nekünk Krisztus feltámadása?

- Először: feltámadásával legyőzte a halált, hogy minket részesíthessen abban az igazságban (megigazulásban), amelyet nekünk halálával szerzett;
- másodszer: az Ő ereje most minket is új életre támaszt fel;
- harmadszor: Krisztus feltámadása a mi dicsőséges feltámadásunknak bizonyos záloga számunkra.

(1Kor 15,17; 20-22; 54-57; Róm 4,25; - Róm 6,4-8; Kol 3,1; 5; Ef 2,4-5; - 1Kor 15,12; Róm 8,11)